

Sygn. akt IV RNs 291/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2017r

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 22.11.2017r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku T. W.

przy uczestnictwie B. W.

o umieszczenie w szpitalu bez zgody uczestnika

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

IV RNs 291/17

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 22 listopada 2017r.

T. W. wniósł o orzeczenie potrzeby przyjęcia do szpitala psychiatrycznego żony B. W. ur. (...) bez jej zgody. W uzasadnieniu wskazał, że obserwuje u uczestniczki od chwili urodzenia dziecka okresowe zmiany w zachowaniu, które cechuje tendencja do działań agresywnych, uczestniczka jest przekonana o zмовie przeciwko niej osób najbliższych, ma urojenia, które uważa za rzeczywiste, objawy te nasilają się, gdy uczestniczka jest niewyspana i zmęczona.

Uczestniczka wniosła o oddalenie wniosku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. W. i B. W. są małżeństwem, z ich związku urodziło się jedno dziecko. Uczestniczka w okresie powrotu choroby podejrzewa męża, że truje dziecko, ma urojenia, że synowi coś wystaje z brzucha. Nie podejmowała prób samobójczych.

Dowody:

Zeznania świadka E. B. K-21,

Zeznania wnioskodawcy T. W. K-22,

Zeznania uczestniczki B. W. K-22.

B. W. przebywała na oddziale psychiatrycznym (...) Szpitala (...) im. dr J. B. w okresie od (...) do(...), z rozpoznaniem zaburzeń urojeniowych. Od 28 października 2016r. została zarejestrowana w (...) wskazanego Szpitala.

Dowód: dokumentacja medyczna K-4-6.

Biegła sądowa, psychiatra A. R. rozpoznała u uczestniczki chorobę psychiczną o obrazie zaburzeń urojeniowych w okresie niepełnej remisji. W dacie badania B. W. nie wypowiadała treści urojeniowych, nie przejawiała zaburzeń wskazujących na nasilone zaburzenia psychopatologiczne, w jej zachowaniu są zaś widoczne objawy wycofania, zubożenie emocjonalne, ale w ocenie biegłej bez objawów psychotycznych. Zdaniem biegłej w aktualnym stanie zdrowia nie ma uzasadnienia, że leczenie szpitalne przyniesie znaczną poprawę stanu zdrowia uczestniczki, a więc brak jest podstaw do kierowania jej do szpitala psychiatrycznego, w trybie przewidzianym w art. 29 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego.

Dowód: opinia psychiatryczna K-26.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych dowodów z dokumentacji medycznej, której treści ani okoliczności nimi stwierdzonych nie kwestionowała żadna strona. Wiarygodne były też zeznania świadka E. B. oraz zeznania stron tj. T. W. i B. W., którzy zgodnie wskazywali, że B. W. cierpi na chorobę psychiczną i była hospitalizowana w Szpitalu (...).

Wiarygodna była opinia psychiatryczna, która została sporządzona przez specjalistę z zakresu psychiatrii, na podstawie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu osobistego badania uczestniczki przez biegłą, dzięki czemu dysponowała ona materiałem pozwalającym jej wydać rzetelną i wiarygodną opinię sądową. Zarzuty zaś podnoszone przez wnioskodawcę miały charakter jedynie polemiki z ustaleniami biegłej i nie wskazywały na jakikolwiek uchybienia w metodologii badań przeprowadzonych przez biegłą lub też wadliwość końcowych wniosków zawartych w opinii. Po za tym biegła złożyła ustane wyjaśnienia na rozprawie w dniu 22 listopada 2017r. ustosunkowując się do wątpliwości podnoszonych przez pełnomocnika wnioskodawcy. W konsekwencji uznania przez Sąd opinii psychiatrycznej za wiarygodną, Sąd odmówił powołania innego biegłego w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy z 19 sierpnia 1994r. o ochronie zdrowia psychicznego przyjęcie osoby z zaburzeniami psychicznymi do szpitala psychiatrycznego następuje za jej pisemną zgodą na podstawie ważnego skierowania do szpitala, jeżeli lekarz wyznaczony do tej czynności, po osobistym zbadaniu tej osoby, stwierdzi wskazania do przyjęcia. Zgodnie jednak z art. 29 do szpitala psychiatrycznego może być również przyjęta, bez zgody wymaganej w art. 22, osoba chora psychicznie, której dotychczasowe zachowanie wskazuje na to, że nieprzyjęcie do szpitala spowoduje znaczne pogorszenie stanu jej zdrowia psychicznego, bądź, która jest niezdolna do samodzielnego zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a uzasadnione jest przewidywanie, że leczenie w szpitalu psychiatrycznym przyniesie poprawę jej stanu zdrowia. W takiej sytuacji o potrzebie przyjęcia do szpitala psychiatrycznego orzeka sąd opiekuńczy.

Jak z powyższego wynika, orzeczenie sądu o przyjęciu do szpitala psychiatrycznego, ma charakter zastępczy tzn., że Sąd jest władny podjąć decyzje tylko wówczas, gdy osoba, której dotyczy art. 29 powołanej ustawy nie wyraża zgody na hospitalizację i co, do której zachodzi, co najmniej jedna z przesłanek ściśle określonych w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy. Wyjaśnić więc należy, że sam fakt choroby psychicznej, nawet w stadium zaawansowanym, nie jest wystarczającym powodem do „przymusowego” umieszczenia osoby chorej w szpitalu psychiatrycznym. Konieczne jest, bowiem ustalenie, m.in., że nieprzyjęcie do szpitala spowoduje znaczne pogorszenie stanu jej zdrowia psychicznego, przy czym rokowanie to musi mieć charakter kwalifikowany, w tym sensie, że musi istnieć zagrożenie „znacznym” stopniem nasilenia choroby, a nie jakimkolwiek pogorszeniem samopoczucia. Biegła sądowa A. R. jednoznacznie zaś wykluczyła tą przesłankę, wskazując w opinii, że uczestniczka „nie przejawia zaburzeń wskazujących na nasilone zaburzenia psychopatologiczne” i co istotne, wskazała że „również uzasadnienie wniosku (T.

W.) nie zawiera informacji o zaostrzeniu objawów chorobowych i o zaburzeniach funkcjonowania psychospołecznego rodzinnego”. W trakcie wyjaśnień składanych podczas rozprawy w dniu 22 listopada 2017r. biegła jednoznacznie też potwierdziła, że uczestniczka jest zdolna do samodzielnej egzystencji i zaspokajania potrzeb życiowych, a w pisemnej opinii wskazała, że „w aktualnym stanie zdrowia nie ma uzasadnienia, że leczenie szpitalne przyniesie poprawę stanu zdrowia” B. W.. W konsekwencji więc, pomimo stwierdzenia, że B. W. jest chora na chorobę urojeniową, nie zostały spełnione ustawowe przesłanki przyjęcia do szpitala psychiatrycznego, bez jej zgody. Dlatego też Sąd oddalił wniosek T. W..